

„bestaar ikke som Udtryk for Folkets Mæltal“, at Landstthinget „skal ikke være godt lidt af Folket“. Dette Udtryk af Monrad fandt det ærede Medlem fuldkommen fandt og træffende. Jeg erindrer ikke, hvor Monrad har brugt det, men jeg betvivler ikke, naar det ærede Medlem siger det, at det forholder sig saa. Nu kunde man sige, at hvis Landstthinget ikke skal være yndet, skal være forhadet af Folket, befinde vi os efter de Herrers Ytringer i den ønskeligste konstitutionelle Tilstand; thi de forsikre os jevnlig om, at medens de ere Udtryk for Folket, er Landstthinget det ikke, at det tværtimod ikke er yndet. I saa Fald er det jo, som det skal være. Men Monrads Ytring skal jo ikke forstaaes saaledes, at fordi Landstthinget ikke er Udtryk for Mæltallet, „ikke skal være yndet“ af Folket, derfor skal det Intet have at sige. Jeg antager, at Monrads Ytringer tværtimod maa forstaaes paa modsat Maade, at uagtet Landstthinget ikke er Udtryk for Mæltallet, og uagtet det ikke skal være godt lidt, skal det dog have sin Del med i Udviklingen af Tilstandene og af Skabelsen af de Organer, hvorigennem det politiske Liv rører sig. I denne Henseende kan jeg ogsaa være saa heldig at holde mig til forskellige andre Udtalelser. Jeg kan minde om, at Monrad selv — jeg tror i denne Sal, skjøndt det ikke har været mig muligt at finde Stedet i Tidenden — har udtalt sig om, at i Danmark har der aldrig bestaaet noget parlamentarisk System, og at han ansaa det for en Ulykke for Landet, om vi skulde komme til et saadant. Men jeg skal efter disse Ytringer af Monrad, som jo ikke længere sidder her, holde mig til Ytringer af et æret Medlem, som vi have den Glæde at se imellem os, nemlig det ærede Medlem for Svendborg Amts Bde Valgfreds (S. N. Hansen). Dette ærede Medlem har ved en Leilighed brugt en Lignelse om Landstthinget, som jeg fandt meget flaaende, og som derfor befastede sig i min Erindring. Han har sagt, at Forholdet mellem Folkethinget og Landstthinget er dette, at Folkethinget skal mest se paa Træerne, Landstthinget paa Skoven. Folkethinget kan søge at fremme hver enkelt Sag med al den Kraft og Ænergi, som det ønsker at lægge deri, Landstthinget skal have Helheden for Øie. Men er denne Lignelse rigtig om Skoven og Træerne, saa er Folkethinget nu kommet til ikke at kunne se Skoven for bare Træer; de Herrer ere tilbøjelige til at betragte sig selv som Skoven; de ville selv afgjøre, hvorledes det Hele skal være, og de se bort fra, at den anden Del af den repræsentative Magt har en Opgave, der i Vigtighed ingenlunde er underordnet vor egen, en Opgave, der een Gang er bleven saa tydelig, saa klart og bestemt udtalt af det ærede Medlem for Svendborg, at jeg skal tillade mig at oplæse hans Ord derom. Det er Ord, som kunde indskrives som Motto over denne Sags Behandling, men som tilvisse ikke vilde

være til Støtte for den Adresse, som nu skal vedtages. Det ærede Medlem har sagt — det findes i Tidenden for 1869—70 Ep. 5822—23 —: „Hvad er Tanken med et Lokammersystem? Er det ikke den, at man mener, at det ene Kammer har Tilbøjelighed til at gaa for meget til den ene Side, og at man derfor vil have et andet Kammer, som skal sammensættes paa en fra det første forskjellig Maade, fordi man tror, at det da vil være tilbøjeligt til at gaa til den anden Side, og dog gaar man derved ud fra, at det er en Samvirken mellem de to Kamre, som skal bringe noget Godt og Rigtigt tilveie. Dersom det ikke var Meningen, dersom man i den Henseende vilde sige, at, hvor der staar to forskjellige Magter overfor hinanden, kan ingen Samvirken finde Sted, hvilede det hele Lokammersystem paa et urigtigt Grundlag. Samvirken er ellersaa netop fornøden, for at det, som den ene Side mangler, skal komme til fra den anden.“ Men hvor finde vi nu i hele denne Adresse det allermindeste Ord, som kunde tyde paa, at der ved Siden af Folkethingets Mæltal, som gjør Fordring paa at udtale Folkets Billie, er endnu en anden Magt, som har et Ord at tale med? Er der gjort noget Forsøg paa at bringe Landstthinget til at tiltræde dette Skridt, er der gjort noget Forsøg paa at vise, at, ligesom Regjeringen staar fjendtlig ligeoverfor det nuværende Folkething, saaledes har den heller ikke nogen Støtte i Landstthinget, saaledes harmonere dens Ansøuker heller ikke med Landstthingets Ansøuker? Jeg ser Intetsomhelst af den Art; men derimod ser jeg Krav paa, at det, som udtaler sig i denne Forsamling, skal tillige modtages som hele Repræsentationens Billie, og at de øvrige Statsmagter have at rette sig derefter. Det ærede Medlem (S. N. Hansen) har før selv erkjendt, at vi her i Danmark ikke have nogen parlamentarisk Regjering, at vi ikke have noget parlamentarisk System; han har gjentagne Gange, naar vi omtalte Forhold paa andre Steder, henvist os til, at vi ikke maatte drage Paralleler mellem vort Land og andre Lande, hvor Forholdene vare forskjellige, og navnlig har han gjort gjældende, at der her i Danmark ikke er nogen parlamentarisk Regjering, og at det som Følge deraf ikke nytter at henvise til Stater, hvor dette System har faaet Rod ved Hjemmel i en mangesaerlig Tradition, og hvor mange Forhold ere indrettede paa at tilfredsstille dette System paa rette Maade. De Herrer ere stærke nok til at forsvare enhver Regjering, stærke nok til at lægge Hindringer i veien for hvilken som helst Regjering, der maatte blive dannet. Det er den Ret, de have, hvis Benyttelse er henvist til deres egen Skjønsmhed og Overbevisning om, hvad der tjener Fædrelandet bedst. Men Et er at kunne forsvare, hvad der bestaar, et Andet er at kunne skabe noget Andet, der kunde træde i det Be-